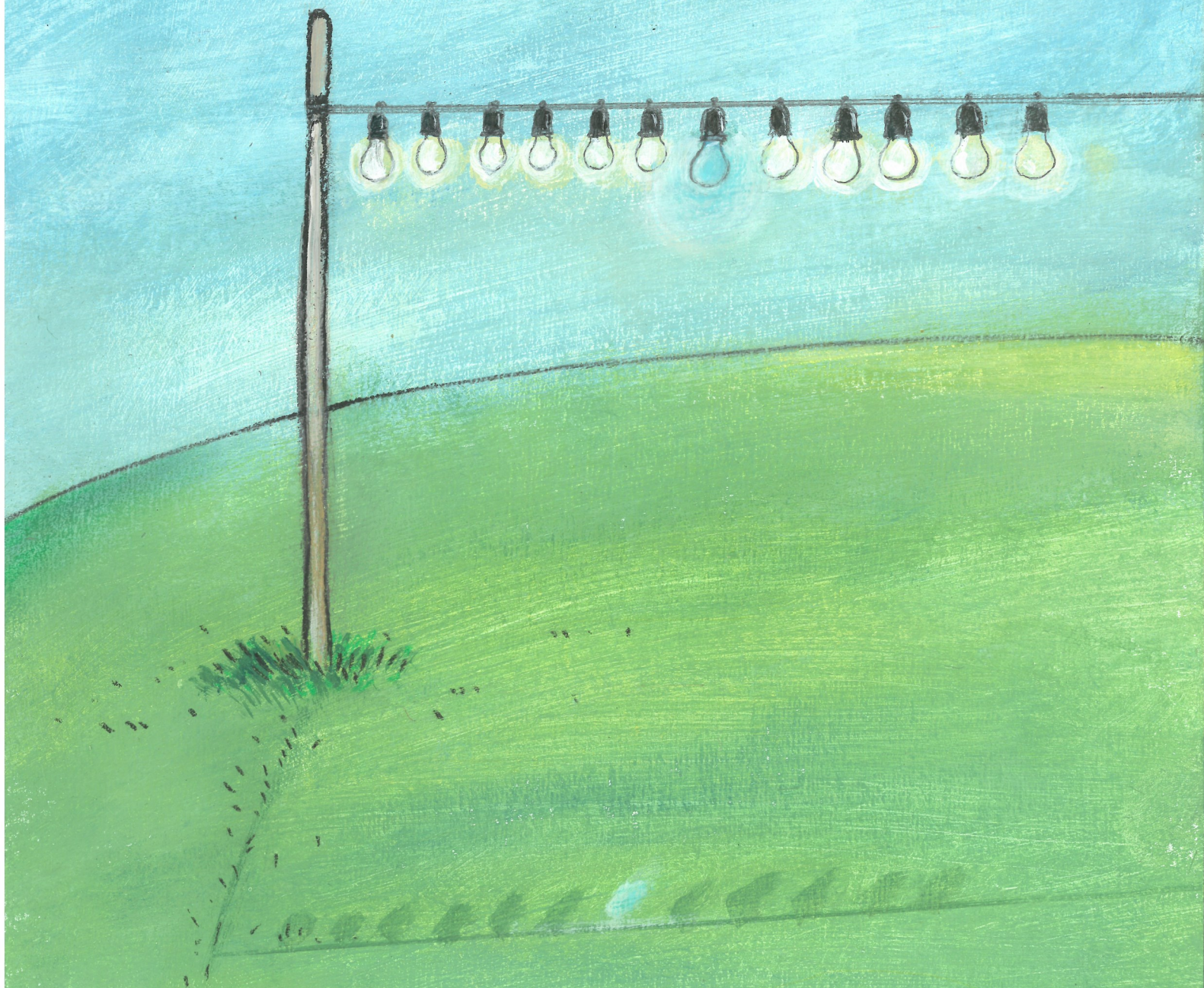

Groeien als katholieke dialogeschool betekent de weg van een pedagogie van de hoop bewandelen.

Een andere naam daarvoor is een pedagogie van vertrouwen. Opvoeden is cultiveren van vertrouwen. Wegwijzers op die weg zijn: duurzaamheid, gastvrijheid, generositeit, kwetsbaarheid en belofte, rechtvaardigheid, uniciteit in verbondenheid, verbeelding en de eigen inspiratie van je school.

Het zijn tegelijk de toetsstenen van kwaliteitsvol onderwijs. Jezus en Maria mogen je inspiratiebron zijn; zij leefden ze voor.

Vreugde en verbondenheid stralen ze uit. In deze jaargang volgen we de lichtpuntjes naar voluit leven en stralen we vertrouwen uit.

In vertrouwen groeien is:

SAMENKOMEN EN BLIJVEN HOPEN

Hoe we er soms ook naar verlangen om alleen te zijn, we kunnen niet zonder de anderen.

We leven nu eenmaal samen in de wereld. We zijn aangewezen op elkaar voor ons overleven zelf.

Dat betekent dat we altijd met die anderen rekening moeten houden. Dat betekent dus compromissen sluiten. Niemand krijgt ooit volledig wat hij wil.

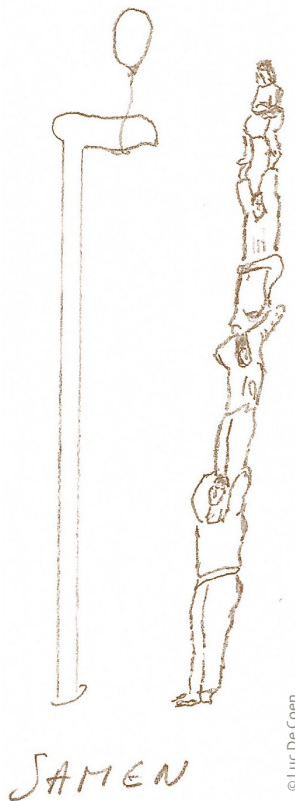
Mensen kiezen ook om dingen samen te doen. Dat is de mooie basis van bijvoorbeeld het huwelijk.

In moderne terminologie heet samenwerken om iets te bereiken teamwork. Samen een team vormen betekent streven naar een gezamenlijk doel zonder zichzelf in de focus te plaatsen.

Dat is niet altijd gemakkelijk, misschien daarom dat er zoveel vormingen zijn rond teamwork.

Naast de anderen is er ook de Andere. Ook op dat vlak kunnen we niet zonder, vinden gelovigen.

Of we nu kiezen voor een radicaal contemplatief leven – en zelfs daar zijn er regels – of enige andere vorm, we kunnen niet zonder de anderen, en zonder de Andere. Daarin ligt tegelijk onze opdracht en onze hoop. Dat vergt en geeft vertrouwen.

Bij de cover:
Samenkomen in vertrouwen doet
de hoop in elkaar oplichten.

Paniek in de keet.

Meneer T. staat op het bord
met afwezig.

Het zou toch niet te erg,
niet te lang zijn?

Hoe moest het dan met het toneel?

Meneer T. is immers schrijver, regisseur,
en nog zoveel meer dan dat:
elke geniale inval krijgt een plekje,
hij heeft het talent talenten te laten schitteren
- vooral de onvermoede.

Hij brengt kalmte en rust waar zenuwen gieren,
slaat spijkers met koppen,
plakt pleisters op wondes
en is, door de band genomen,
zo ongeveer onmisbaar.

In de weken die volgen
wordt er gerepeteerd dat het een lieve lust is:
stilletjes en ingetogen,
luid en vol overgave.

Decors worden bedacht,
kostuums verستeld.

Meneer T. is nog steeds niet op school
maar zij zijn er wel
- en whatsapp ook, dat helpt.

Bij de uitvoering
zit meneer T. op de eerste rij
nog bleekjes en duidelijk niet helemaal
zijn oude zelf.

Het applaus is oorverdovend,
maar zij horen slechts één paar handen klappen
en hun gezichten weerspiegelen
die éne brede lach.

Foto: chrismfritz via pixabay

Een team zijn mensen die samenwerken.
Een goed team zijn mensen die elkaar vertrouwen.

Leo Bormans, Team geluk. Lannoo.

Het spel Team Geluk versterkt je positieve krachten en die van de groep.

Verbinding wekt vertrouwen.

De lampjes op de cover zijn serieel met elkaar verbonden. Verbonden met elkaar geven ze licht. Het vertrouwen straalt vanuit het geheel. Dat geheel is meer dan de som van alle individuele lampen, want die zouden los van elkaar niet kunnen branden.

Maria geeft vertrouwen.

De apostelen kwamen na de dood en verrijzenis van Jezus vaak samen om bij elkaar moed te vinden, ondanks alles wat er gebeurd was. Op de ochtend van Pinksteren was Maria, de moeder van Jezus, erbij. Vanuit het vertrouwen in haar Zoon verloor ze nooit de moed. Ze straalde hoop uit, ze bleef geloven in de toekomst. Gesterkt door de kracht van Gods Geest trok ze met de leerlingen naar buiten. Het verhaal zette zich verder ... de Kerk groeide. Omwille van haar vertrouwen wordt Maria vaak voorgesteld als model voor alle gelovigen. Hoe zij als moeder vertrouwen blijft uitstralen, is een bron van geloof voor elke christen.

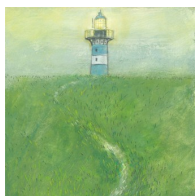

De kracht van het gebed, Kinderen van Maria Zusters, geschilderd door **David Mueller (geboren in 1964)**, Olieverf op doek, 2018. © David Mueller – davidmuellerfineart.com

De schilder David Mueller toont mensen die voor andere mensen bidden. Het is voor vele mensen een krachtbron van hoop als ze weten of horen dat anderen voor hen bidden. Gebed verbindt en is een bron van vertrouwen, ook naar de buitenwereld toe.

Op kerstochtend 2018 bezochten de zusters Kinderen van Maria de kathedraal in Cincinnati. Ze kregen een verrassing toen ze de deur binnenliepen: in de narthex hing een

schilderij van henzelf tijdens het gebed. Ze vonden het absoluut prachtig en waren zeer ontroerd. De kunstenaar David Mueller zei bij een interview over het schilderij: "Twee jaar geleden, in maart, heb ik de behandeling voor kanker in mijn nek afgerond. Vijf maanden lang hebben allerlei mensen voor me gebeden. Telkens als ze me vastbonden voor bestraling, vijf dagen per week, zeven weken lang, zei ik: "Laat het in Gods handen liggen". Op dat moment kun je niets anders doen dan het loslaten - je hebt er geen controle over, over wat er gebeurt. Het enige wat ik kon doen was bidden en weten dat andere mensen voor me baden." Dit schilderij werd gegeven als dank voor de gebeden van de zusters. Wat een prachtig gebaar en geschenk.

Proviand voor onderweg, een verademing voor onderwijsmensen
Maandelijkse inspiratiebron: pro.katholiekonderwijs.vlaanderen@leeftocht
Impressies zijn welkom op leeftocht@katholiekonderwijs.vlaanderen

Er is getracht alle rechthebbenden op copyright te bereiken;
wie toch een overname zonder voorkennis vaststelt,
wordt verzocht contact op te nemen.

Leeftocht

Jaargang 38
nummer 9

mei 2023

v.u. Lieven Boeve

Geprezen ben jij

Moeder aller moeders,
jij, de meest ontvankelijke,
jij, de trouwe tot onder het kruis.

Geprezen ben jij,
moeder aller moeders,
die haar dode kind droeg
in naam van alle moeders.

Geprezen ben jij,
moeder aller moeders,
die luistert zonder uitsluiting,
die geen machtigen vreest.

Geprezen ben jij,
moeder aller moeders,
die door jouw zijn ons bijstaat,
die ons nieuwe geestkracht geeft.

Geprezen ben jij,
moeder aller moeders,
die de Liefde aller Liefde droeg
die door die liefde ons vernieuwt.

© Marinus van den Berg

In de dagen tussen Hemelvaart en Pinksteren krijgt de eerste christelijke gemeenschap stilaan vorm. Jezus' woorden tijdens het Laatste Avondmaal krijgen de waarde van een testament:

'Dit is mijn opdracht:

dat jullie elkaar liefhebben met de liefde

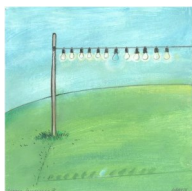
die Ik jullie heb toegedragen.'

(Joh 15,12)

Ze zoeken hoe ze één van hart en ziel kunnen zijn. Ze blijven trouw en eensgezind in het gebed, samen breken ze het brood, ze verdelen hun bezittingen naar ieders behoeften en ze komen samen in blijdschap en eenvoud van hart. Een christelijke levenswijze wordt geboren. Tegelijk leggen ze met grote kracht getuigenis af van de opstanding van de Heer Jezus. Op Pinksteren zal de Geest dat kleine groepje openbreken naar de wereld toe. De Kerk – de kringen van mensen rond de verrezen Heer – wordt missionair. Overal wordt de Blijde Boodschap verkondigd – met grote vrijmoedigheid. Want Hij werkt met ons mee!

Uit: In gebed met Maria, 150 jaar Zusters van Maria in Pittem

Maria,
jij wijst ons de weg naar Jezus, uw Zoon.
Verdiep ons geloof
en maak ons vertrouwen sterker.
Blijf bij ons, Maria, op onze levenstocht,
doorheen vreugdevolle gebeurtenissen,
maar ook in moeilijke dagen.
Help ons te blijven hopen,
ondanks alles.
Amen.

Jaargang 38
nummer 9
mei 2023

Wanneer onderwijsmensen samen in gesprek gaan over hoe ze voor de leerlingen kunnen zorgen, in goede en kwade dagen, heeft dat een groot effect op de leerlingen. Ze voelen dat er een groep onderwijsmensen voor en achter hen staat, die samen voor hen zorgen. Niet alleen kunnen die onderwijsmensen minder gemakkelijk uit elkaar gespeeld worden, ook het vertrouwen van leerlingen in hen vindt zo veel gemakkelijker een bredere en diepere bedding.

Dat werk is nooit af. Onderwijsmensen zullen steeds weer en steeds opnieuw die stap naar elkaar en naar de leerlingen moeten zetten, ook na ontgoochelingen of frustraties. Zo geven ze nooit de hoop op om er samen voor elkaar en voor de leerlingen te zijn, als één groep. Verbinding wekt vertrouwen.

Binnen en buiten

Hoop en kracht vinden bij elkaar gebeurt niet alleen veilig binnen. Ook het samen op weg gaan naar andere mensen toe, als hulp of ondersteuning, is een bron van hoop. Vertrouwen kan je immers ook putten uit de roeping om er voor de ander te zijn, zelfs al betekent dit dat je uit je comfortzone treedt.

“ Als je samen blijft en elkaar vertrouwt,
kan je veel aan. ”

Paus Franciscus heeft een droom en verkondigt die droom wereldwijd, aan iedereen en aan gelovigen in het bijzonder. Als hoofd van de katholieke kerk voelt hij als geen ander aan hoe in de wereld alles met elkaar verbonden is. Die verbondenheid werkt hij uit in *Fratelli Tutti* (allemaal broeders), een encycliek die gaat over het verbond tussen mens en God, tussen mens en natuur, tussen mensen over de hele wereld.

De encycliek brengt het samenkomen als bron van hoop en vertrouwen vaak ter sprake. Twee citaten dagen ons uit:

“In deze tijd waarin alles lijkt te vervagen en zijn samenhang lijkt te verliezen, is het aangewezen om een beroep te doen op de ‘soliditeit’, die voortkomt uit het bewustzijn dat we in onze zoektocht naar een gemeenschappelijke toekomst, verantwoordelijk zijn voor de kwetsbaarheid van anderen. Solidariteit komt concreet tot uiting in dienstbaarheid, in veel verschillende vormen van zorg voor anderen.” (FT nr. 115)

“Bij verschillende gelegenheden heb ik opgeroepen om een cultuur van ontmoeting te ontwikkelen die in staat is de dialectiek van de confrontatie te overstijgen. Het is een levensstijl die gericht is op het creëren van een veelvlak, waarvan de vele facetten samen een bonte eenheid vol nuances vormen omdat het geheel boven het deel gaat. Het veelvlak vertegenwoordigt een samenleving waarin verschillen naast elkaar bestaan en elkaar aanvullen, verrijken en verhelderen, zelfs als dit discussies en wantrouwen met zich meebrengt; want men kan van iedereen iets leren, niemand is nutteloos, niemand is overbodig.” (FT nr. 215)

Spreek je hierover met een collega?

Wat raakt jullie hierin?

Hoe verloopt dat op de school waar jullie werken?